

роднини, негови близки. Всѣки иска да изкаже къмъ него своята почитъ и уважение. Защо правятъ това? За да му напомнятъ, че иматъ синове и дъщери, за които той трѣбва да се погрижи, да ги нареди на работа.

Днесъ всички религиозни хора, всички общества, всички народи търсятъ Бога отъ нужда, да имъ помогне да се назначатъ на служба, да разрешатъ задачите си. Днесъ никой не търси Бога отъ любовъ. Това е просия, не е любовъ. Нека гладниятъ умре отъ гладъ, но да не проси. За предпочитане е гладенъ да умрешъ, но да не просишъ. Обаче, това да става не отъ гордостъ, но отъ любовъ къмъ Бога. А тъй, да говоришъ за Бога, да проповѣдвашъ за Него и да считаешъ, че хората сж длъжни да те гледатъ, това не е любовъ, това е изнудване. Въ Писанието е позволено на човѣка да проси, но само отъ Бога, отъ никого друго. Всѣко просене вѣнъ отъ Бога е унижение за човѣшката душа. Днесъ става точно обратното: отъ всички други просимъ, но не и отъ Бога. Да просимъ отъ Бога, това считаме за унижение; да просимъ отъ хората, това било въ реда на нѣщата. Нѣкой е на смъртно легло, бърза да извика лѣкарь, да му помогне. Моли се на лѣкаря, проси отъ него помощъ и не му дохожда на умъ да се обърне къмъ Бога. Питамъ: на колко болни лѣкарьтъ е помогналъ, следъ като тѣ сж изпълнили абсолютно тѣхнитѣ предписания? Колко каещи се грѣшници сж изправили живота си, следъ като сж изпълнили абсолютно съветитѣ на своитѣ пастори? Много болни сж се излѣкували по съветитѣ на лѣкаритѣ, но временно само; въ края на краищата, болестъта имъ пакъ се е повтаряла. Сжщо така и много грѣшници сж се изправили по съветитѣ на проповѣдницитѣ, но временно само, а не окончателно. Временната помощъ е залъгване само. Въ такъвъ случай, имайте предъ видъ следното положение: хората, били тѣ лѣкари, свещеници, учители, държавници, могатъ да даватъ само временна помощъ, или временни упътвания, но истинското възраждане на човѣшката душа може да даде само Богъ. Хората могатъ да внесатъ въ човѣка много идеи и идеали, но онзи вѣченъ идеалъ, който осмисля живота, който дава истинско направление на човѣшкия духъ, това е връзката ни съ Първата Причина, съ Великата Божия Любовъ. Това подразбира познаване на Онзи, Който ни е създалъ, Който ни е далъ условия да живѣемъ, да растемъ и да се развиваме.

Сега, азъ държа тази беседа за ученицитѣ, които ме